

DÜNYA ÇAPINDA 1 NUMARALI ÇOKSATAN

SARAH J.
MAAS

GÖLGELER
KRALİÇESİ

DÜNYADA
25 MİLYONU
AŞKIN
SATIŞ!

DE
X

DEX TARAFINDAN YAYIMLANAN KİTAPLARI

Cam Şato serisi

Cam Şato
Karanlık Taç
Ateşin Vârisi
Gölgeler Kraliçesi
Fırtınalar İmparatorluğu
Şafak Kulesi
Kül Krallığı
Suikastçının Hançeri

Dikenler ve Güller Sarayı serisi

Dikenler ve Güller Sarayı
Sis ve Öfke Sarayı
Kanatlar ve Küller Sarayı
Buz ve Yıldızı Sarayı
Gümüş Alevler Sokağı

Hilal Şehir serisi

Toprak ve Kan Hanesi
Gökyüzü ve Nefes Hanesi
Alev ve Gölge Hanesi

GÖLGELER KRALİÇESİ

Orijinal adı: *Queen of Shadows*

© 2015, Sarah J. Maas

Yazan: Sarah J. Maas

Çeviren: Deniz Başkaya

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Türkiye Yayın Hakları: © Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitap Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Bloomsbury Publishing Inc.'den alınmıştır.

1. baskı / 2016

Şömizli sert kapak: 1. baskı / Eylül 2026 / ISBN 978-625-5572-48-6

Her 2000 adet bir baskı olarak kabul edilmektedir.

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Jim Tierney

Harita illüstrasyonu: Virginia Allyn

Kapak uygulama: Yeşim Ercan Aydın

Sayfa uygulama: Havva Alp

Baskı: İmak Ofset Basım Yayın Anonim Şirketi

Akşaburgaz Mahallesi 137. Sokak No :12

Esenyurt/İstanbul

Sertifika No: 71320

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

DÜNYA ÇAPINDA 1 NUMARALI ÇOKSATAN

SARAH J.
MAAS

GÖLGELER
KRALİÇESİ

Çeviren: Deniz Başkaya

Alex Bracken için,

*Altı yıl boyunca gönderdiğin e-postalar,
Eleştirisini yaptığın binlerce sayfa,
Aslan yüreğin ve Jedi bilgeliğin,
Ve sadece sen olduğun için.*

*O gün sana e-posta gönderdiğim için çok mutluyum.
Yanıt verdiğin için de minnettarım.*

K

BUZ ÇÖLLERİ

Amaroth

MORLA HARABELERİ

MORLA ORMANI

BATI ÇÖLLERİ

BRIARCLIFF

Cadı Krallığı

CRILEA

MOGDANO ORMANI

METRUK DIYAR

Şakıyan Kumlar

KIZIL ÇÖL

YURPA

ORO
KÖRFEZİ

Barg Vahası

Sessiz Suikastçılar

Kara Kumullar

Bıçak Ayrımı

XANDRIA

Volkan Akıntıları

Roth'un Siyah Kumları

TERRASEN

KUZEY
DENİZİ

Kurt Kabilesi

GEYİKBOYNUZU DAĞLARI

ALLSBROOK

ORYNTH

SURIA

ELDRYS

ROSAMEL

PERRANTH DAĞLARI

FLORINE NEHİRİ

PERRANTH

ILIUM

MEAH

Endovier Tuz Madenleri

ADARIAN

OAKWALD ORMANI

BÜYÜK OKYANUS

Omega

Ferian Geçidi

Kuzey Diş Dağları

Gümüş Göl

ARARAT DAĞLARI

RIFTHOLD

WENDLYN
YÖNÜ

ANIELLE

Avery Nehri

Acanthus Nehri

FENHARROW

MORATH

BELLHAVEN

OLU ADALARI

Kafatası Körfezi

Cıkmaz Rota

INNISH

MELISANDE

CALACULLA

EULWE

IERIBA

Eylwe Çayırı

BANJALI

Taş Bataklıkları

GÜNEY KİTASI
YÖNÜ

DAR DENİZ

BİRİNCİ KISIM
GÖLGELER KRALİÇESİ

Karanlıkta bekleyen bir şey vardı.

Kadim ve zalimdi. Zihninin tasmaını tutan gölgelerin arasında yürüyordu. Bu şey adamın dünyasından değildi. Buraya adamı ezeli soğuşuyla doldurmak için getirilmişti. Bir tür görünmez bariyer onları hâlâ birbirilerinden ayırsa da yaratık bariyer boyunca gezinip güç denemeleri yaptıkça bu duvar gitgide zayıflıyordu.

Adam ismini anımsamıyordu.

Haftalar, aylar ya da belki uzun yıllar önce karanlık onu sarıldığında unuttuğu ilk şey ismi olmuştu. Ardından değer verdiği insanların isimlerini unutmuştu. Dehşeti ve ümitsizliği anımsıyordu... Bunun tek nedeni de karanlığı bir davulun düzenli ritmi gibi bölüp duran o yalnızlık anıydı: Birkaç dakika süren çığlıklar, kan ve dondurucu rüzgâr. O kırmızı mermerden ve camdan yapılmış odada bir zamanlar sevdiği insanlar vardı; kadın başını kaybetmişti...

Kaybetmek... Kafasının kopması onun kabahati miydi sanki?

Altın rengi kumrular gibi zarif elleri olan, güzel bir kadın. Kadının kabahati değildi bu. Adam onun ismini anımsamasa da bunu biliyordu. Cam tahtta oturan, o muhafıza et ve kemiği kesme emrini veren adamın suçuydu.

Karanlıkta kadının başının yere çarptığı anın ötesinde hiçbir şey yoktu. *O an hariç* hiçbir şey. Durmadan tekrarlanan o an ha-

riç. Yaratık adamın yakınlarında geziniyordu. Onun direncinin kırılmasını, pes etmesini ve kendisini içeri almasını bekliyordu. Bir prens.

Adam o yaratığın mı yoksa kendisinin mi bir zamanlar bir prens olduğunu anımsamıyordu. Olası değildi bu. Bir prens bir kadının kafasının uçurulmasına izin vermezdi. Bir prens kılıcı durdururdu. Bir prens kadını kurtarırdı.

Fakat adam kadını kurtarmamıştı. Kendisini kurtarmaya gelen olmayacağını da biliyordu.

Gölgelerin ötesinde hâlâ gerçek bir dünya vardı. Adam o güzel kadının öldürülmesini emreden adamın zoruyla o dünyanın bir parçası olmaya zorlanmıştı. Bu esnada kimse onun konuşmak ve zihninin prangalarından kurtulmak için direnen bir kuklaya dönüştüğünü fark etmemişti. Adam bunu fark etmedikleri için diğerlerinden nefret ediyordu. Hâlâ aşına olduğu duygulardan biri de buydu.

Seni sevmemem gerekirdi. Böyle demişti kadın. Sonra da ölmüştü. Kadın onu sevmemeli, adam da onu sevme cüretini göstermemeliydi. O bu karanlığı hak ediyordu. Görünmez sınır kalkıp da bekleyen yaratık onun üzerine atıldığında ve ona sızıp onu doldurduğunda...karanlığı hak edecekti.

Bu yüzden geceye sarınıyor, çıgıllara, kana ve etin taşa çarpışına şahitlik ediyordu. Mücadele etmesi gerektiğini, o siyah taştan tasma boynuna takılmadan önceki o son saniyelerde mücadele ettiğini de biliyordu.

Fakat karanlıkta bekleyen bir şey vardı. Adam kendisinde onunla daha fazla savaşıacak gücü bulamıyordu.

Işık Getiren Mala'nın aziz tuttuğu, Terrasen'in gerçek kraliçesi Aelin Ashryver Galathynius yıpranmış meşe bar tezgâhına yaslanıp haz salonundan gelen sesleri dikkatle dinliyor, tezahüratların, iniltilerin ve açık saçık sözleri olan şarkıların birbirine karıştığı sesleri ayırt etmeye çalışıyordu. Geçen birkaç yıl içinde pek çok sahibini çiğneyip tükürmüş de olsa Mahzenler olarak bilinen bu günah dolu yeraltı labirenti hep aynı kalmıştı: Rahatsız edici derecede sıcak, bayat birayla ve yıkanmamış bedenlerle kokan ve ağzına kadar serserilerle, suçu meslek edinmişlerle dolu bir yer.

Mahzenlerin merdivenlerinden inip günüşiğini bir daha hiç görmeyen birçok genç lord ve tüccar oğlu olmuştu. Bazen yanlış insanın önünde altınlarını ve gümüşlerini ortaya çıkarmaları, bazen de dövüş çukurlarına girip canlı çıkacaklarını sanacak kadar kibirli ve sarhoş olmaları sonlarını getiriyordu. Bazen ise geniş alanın iki yanında dizili duvar nişlerine soktukları kiralık kadınlara kötü davranıyor ve Mahzenler'in sahiplerinin gerçekten nele-re değer verdiklerini zor yoldan öğreniyorlardı.

Aelin terli barmenin ona kısa süre önce getirdiği kupadaki birasını yudumladı. Sulu ve ucuz da olsa en azından soğuktu bira. Kirli bedenlerin feci kokusuna rağmen burnuna kızaran etin ve sarımsağın kokusu geldi. Karnı guruldasa da yemek sipariş edecek kadar aptal değildi. Öncelikle, et bir kat yukarıdaki ara soka-

ğın sıçanlarına aitti. İkincisi, daha zengin müşteriler genellikle o etin içinde kendilerini tam da o ara sokakta, boş bir cüzdanla bırakan bir şey olduğunu öğrenirlerdi.

Aelin'in giysileri kirli olsa da onu bir hırsızın hedefi haline getirecek kadar hoştu. Bu yüzden içmeden önce bir sorun olmadığından emin olmak için birasını dikkatlice koklayıp yudumlamıştı. Yine de yakın zamanda yiyecek bir şeyler bulması gerekecekti. Fakat önce Mahzenler'den öğrenmesi gerekenleri öğrenmeliydi: Yokluğu boyunca geçen aylarda Rifthold'de neler olduğunu.

Bir de Arobynn Hamel adlı müşterinin orada buluşma riskini –özellikle de acımasız, siyah üniformalı muhafızlar şehri kurt sürüleri gibi arşınlarken– alacak kadar çok görmek istediği şeyin ne olduğunu.

Gemi yanaşırken rıhtımın koşuşturması sayesinde devriye gezen öyle bir muhafız grubunun yanından geçip gidebilmişti. O sırada muhafızların üniformalarındaki siyah ejderha işlemesi gözünden kaçmamıştı. Siyah üzerine siyah... Belki de Adarlan Kralı bir tehdit değilmiş gibi davranmaktan sıkılıp imparatorluğunun geleneksel kırmızı ve altın sarısından vazgeçilmesi için emir vermişti. Ölümün, kralın elindeki iki Wyrd anahtarının karası; kralın kendisine yenilmez bir ordu kurmak için kullandığı Valg iblislerinin karası.

Aelin'in omurgasından aşağı bir ürperti indi. Biranın kalanını dikti. Kupayı bıraktığında dalgalanan kestane rengi saçlarından dövme demir avizelerin ışığı yansıdı.

Aelin rıhtımdan hızla nehir kenarındaki –herkesin aradığı sık bulunan, nadir ya da kaçak ürünlere ulaşabildiği– Gölge Pazar'a gitmişti. Bir tüccarın dükkânının arkasındaki küçük odada köpürük kemiğinin hemen altına kadar inen saçını boyamak için tüccara fazladan bir gümüş sikke vermişti. O muhafızlar rıhtımı kolaçan ederken bir şekilde onu görmüşlerse saçları altın rengi, genç bir kadını arayacaklardı. Aslında kralın Şampiyonu'nun Wendlyn kraliyet ailesine suikast düzenleme ve ülkenin deniz savunmasının planlarını ele geçirme görevini yerine getirmediği anlaşıldığında *herkes* altın rengi saçlı, genç kadını arayacaktı.

Aelin aylar önce Eyllwe kralı ve kraliçesine bir uyarı göndermişti. Onların gerekli önlemleri alacaklarını biliyordu. Yine de Aelin planının ilk aşamalarını uygulamaya geçemeden risk altında kalan biri vardı. Rıhtımdaki şu yeni muhafızları ve şehrin neden eskisine göre fark edilir ölçüde daha sessiz olduğunu açıklayabilecek yegâne kişi.

Aelin'in Muhafız Kıtası Yüzbaşısı'na ve onun güvende olup olmadığına dair herhangi bir şey işitebileceği yer Mahzenler'di. Bunun için doğru sohbete kulak kabartması ya da doğru kumarcılarla aynı masaya oturması yeterli gelecekti. Ne hoş bir tesadüftü ki –Arobynn'in gözde suikastçılarından biri olan– Tern'i Gölge Market'te en sevdiği zehri satın alırken görmüştü.

Tern'i takip ettiğinde Arobynn'in başka suikastçılarının da zevk salonunda toplandıklarını görmüştü. Suikastçılar efendileri yanlarında olmadıkça asla yapmazlardı bunu. Böyle zamanlarda da Arobynn çok önemli biriyle buluşurdu. Ya da çok tehlikeli.

Tern ve diğerleri Mahzenler'e girdikten sonra Aelin birkaç dakika daha sokakta beklemiş, Arobynn'in gelip gelmeyeceğini görmek için gölgelerin arasında oyalanmıştı. Maalesef şansı yaver gitmemişti. Arobynn mahzenlere daha önce girmiş olmalıydı.

Böylece Aelin bir grup sarhoş tüccar gencin peşine takılıp içeri girmişti. Arobynn'in nerede oturduğunu görünce fark edilmemek için elinden geleni yaparak barda gizlenip suikastçıları izlemeye koyulmuştu.

Kapüşonlu pelerini ve siyah giysileriyle kalabalığa dikkat çekmeyecek kadar iyi karışıyordu. Aelin biri parasını çalmaya çalışırsa onun da hırsızın parasını çalmasının adil olacağını düşündü. Parası *gerçekten* tükeniyordu.

Burnundan soluyup iç çekti. Halkı onu görse ne düşünürdü? Azgın Alevlerin Aelin'i, suikastçı ve yankesici. Anne-babası ve amcası mezarlarında ters dönüyor olmalıydı.

Yine de... Bazı şeyler için buna değerdi. Aelin eldivenli parmağıyla barmene bir bira daha getirmesini işaret etti.

Aelin'in arkasından biri alaycı bir ses tonuyla "Ben olsam o kadar da içmezdim," dedi.

Aelin barda yanına sokulan orta cüsseli adama yan yan baktı. Adamı güven telkin edecek kadar sıradan yüzünden olmasa da kadim, kıvrık uçlu kılıcından mutlaka tanırdı. Pembe ten, boncuk gözler ve kalın kaşlar... Hepsi de altlarında gizlenen kana aç katili gizleyen uysal bir maskeydi.

Aelin kollarını bar tezgâhına koyup bacak bacak üstüne attı. "Merhaba Tern." Tern, Arobynn'in sağ koluydu. En azından iki yıl önce öyleydi. Acımasız, hesapçı, Arobynn'in kirli işlerini büyük bir şevkle yapan küçük pislik. "Arobynn'in köpeklerinin kokumu almasının an meselesi olduğunu biliyordum."

Tern bar tezgâhına yaslanıp yüzüne fazlasıyla neşeli bir gülümseme kondurdu. "Hafızam beni yanıltmıyorsa sen hep onun gözde kaltağı olmuştun."

Aelin kıkırdayıp yüzünü Tern'e çevirdi. Boyları neredeyse denkti. İnce yapısıyla Tern en iyi korunan yerlere bile girmekte son derece başarılıydı. Tern'i gören barmen ikisinden epey uzaklaştı.

Tern başını omzuna doğru yatırıp geniş alanın arkasında kalan karanlık bölgeye işaret etti. "Duvarın dibindeki son bank. Bir müşteriyle iş bitiriyor."

Aelin, Tern'in gösterdiği tarafa baktı. Mahzenler'in her iki yanına içleri fahişe kaynayan ve perdeleri içeriye kalabalıklardan pek de gizlemeyen duvar nişleri diziliydi. Aelin kıvrılan bedenlerin; o pis kokulu bok çukurunda hayatını kazanmaya çalışan sıska yüzlü, gözleri çökük kadınların ve yakınlardaki masalardan olup biteni gözleyenlerin; muhafızların, dikizcilerin ve et satıcılarının ötesine baktı. Orada, nişlerin yanındaki duvarda çok sayıda ahşap odacık vardı.

Aelin'in oraya geldiğinden beri gizlice süzdüğü banklar.

Bunlardan ışıklardan en uzak olanında... masanın altından bir çift cilalı, deri çizme çıkmıştı. Yıpranmış ve çamurlu bir başka çizme çifti parlak botların karşısında, müşteri her an fırlayıp kaçacakmış gibi zemine yaslanmıştı. Ya da dövüşecek kadar aptalmış gibi.

Müşteri kesinlikle özel muhafızı olduğunu belli edecek kadar

aptaldı. Muhafız çevredeki ilgili gözlere o son odacıkta epey önemli bir şeyler olduğunu belli eden bir deniz feneri gibiydi.

Müşterinin muhafızı –tepeden tırnağa silahlı, uzun ince, genç bir kadın– müşterinin yakınındaki ahşap sütuna yaslanıyordu. Muhafız haz salonunu dikkatle gözlerken ipeksi, omuzlarına inen, siyah saçları ışıktaki parlıyordu. Herhangi bir müşteri olamayacak kadar gergindi. Üniforma, soylu ailelerden birine ait renkler ya da arma taşımıyordu. Müşterinin kimliğini gizlemeye çalıştığı düşünüldüğünde şaşırtıcı değildi bu.

Bu tür buluşmalar genellikle Suikastçılar Hisarı’nda ya da Arobynn’e ait karanlık hanlardan birinde gerçekleşirken muhtemelen müşteri burada buluşmanın daha emniyetli olacağını düşünmüştü. Arobynn’in Mahzenler’in baş yatırımcılarından biri olduğunu ve Aelin’in eski efendisinin başını bir kez sallayıp metal kapıları kilitleterek onun ve muhafızın oradan asla çıkamamasını sağlayabileceğinden habersizdi.

Yine de hâlâ Arobynn’in nasıl orada buluşmaya razı geldiği sorusu vardı.

Aelin koridorun diğer yanındaki, hayatını farklı şekillerde parparça eden adama bakakalmıştı.

Midesi gerilse de Aelin, Tern’e gülümsedi. “Tasmanın ipinin çok da uzun olmayacağını biliyordum.”

Suikastçı tek söz daha edemedi Aelin bar tezgâhından ayrılıp kalabalığa karıştı. Tern’in gözlerinin kürekkemiklerinin ortasına sabitlendiğini, onun kılıcını oraya saplamak için yanıp tutuştuğunu hissedebiliyordu.

Aelin geriye bakmaya tenezzül etmeden, omzunun üzerinden Tern’e edepsiz bir el hareketi yaptı.

Tern’in art arda sıraladığı küfürler odada çalınan müstehcen şarkıdan çok daha esashydı.

Aelin yanından geçtiği tüm yüzlere; âlemcilerin, suçluların ve işçilerin doldurduğu tüm masalara dikkat etti. Müşterinin özel muhafızı şimdi Aelin’i izliyordu. Kadının eldivenli eli yanından sarkan sıradan kılıca kaydı.

Seni ilgilendirmmez ama iyi denemeydi.

Aelin'in içinden kadına sırtıtmak geldi. Aslında Suikastçılar Kralı'na, o bölmede neler olduğuna odaklanmamış olsa sırtatabilirdi de. Fakat hazırdı. Hatta her zamankinden de hazır. Planlamayla yeterince zaman harcamıştı.

Aelin dinlenip Rowan'ı özlemek için kendisine deniz yolculuğu sırasında bir gün izin vermişti. Onu Fey prensine –prensi de ona– bağlayan kan yemininin ardından Rowan'ın yokluğu Aelin için hayalet uzuv sendromu gibi bir şey olmuştu. Aelin hâlâ böyle hissediyordu. Yapacak çok işi olduğunu, *carranam*'ını özlemesinin beyhude olduğunu ve muhtemelen Rowan'ın bu hislerinden dolayı hiç şüphesiz kışına tekmeği indireceğini bilmesine rağmen.

Ayrılıklarının ikinci günü Aelin geminin kaptanından bir gümüş sikke karşılığında kalem ve bir tomar kâğıt istemişti. Sonra kendisini o dar kamaraya kapatıp yazmaya başlamıştı.

Bu şehirde Aelin'in ve onun sevdiklerinin hayatlarını mahveden iki adam vardı. Aelin ikisini de gömmeden Rifthold'dan ayırmayacaktı.

Bu yüzden sayfalar dolusu notlar ve fikirler kaleme almıştı. Ta ki bir isim, yer ve hedef listesi oluşana dek. Aelin her adımını ve hesabını hafızasına almış, sonra sayfaları geriye sadece lombozdan gecenin kararttığı okyanusa uçan küller kalana dek damarlarında için için yanan ateşle yakmıştı.

Kendisini hazırlasa da gemi görünmez bir sınırın ötesine geçip de büyü yok olduğunda şoke olmuştu. Aylarca kullanmakta ustalasmak için uğraştığı tüm o ateş... hiç var olmamışçasına yok olmuş, damarlarında bir parça kor bile kalmamıştı. Yeni bir tür boşluk hissiydi bu. Rowan'ın yokluğuyla içine yerleştirdiğinden farklı bir boşluk hissi.

İnsan görüntüsüne kısılan Aelin karyolasına uzanmış; nasıl nefes alacağını, nasıl düşüneceğini, çok fazla bağımlısı olduğu ölümsüz zarafeti olmadan bedenini nasıl hareket ettireceğini anımsamakla uğraşmıştı. Tüm bu lütufların kendisi için bir bağımlılığa döndürdüğü, bu özellikleri ondan yeniden koparılıp

alındığında hazırlıksız yakalandığı için işe yaramaz bir ahmaktı o. Rowan kendisine geldiğinde *bunun için* kesinlikle onun kışını tekmeleyecekti. Rowan'a kendisiyle gelmemesini söylemesi Aelin'i mutlu etmeye yetiyordu.

Bu yüzden tuzlu su ve ahşap kokusunu içine çekerken kendisine ateşle kemikleri eritmeyi öğrenmeden önce çıplak elleriyle öldürmek üzere eğitildiğini hatırlattı. Düşmanlarının icabına bakması için Fey formunun getirdiği ekstra güce, hıza ve çevikliğe ihtiyacı yoktu.

Eskiden aldığı acımasız eğitimin sorumlusu olan adam –hem kurtarıcı hem de işkenceci olan fakat kendisini asla bir baba, kardeş ya da âşık ilan etmeyen adam– şimdi sadece birkaç adım ötesindeydi. Hâlâ o çok önemli müşterisiyle konuşuyordu.

Aelin ona uzuvlarını kilitleyecekmiş gibi gelen gerilimine direnip bir kedi kadar akıcı şekilde hareket etmeye devam ederek aralarındaki son altı metreyi de katetti.

Arobynn'in müşterisi ayağa kalkıp Suikastçılar Kralı'na öfkeyle söylendikten sonra Arobynn'in korumasının üzerine yürüdü.

Adamın kapüşonu olsa da Aelin onu hareketlerinden tanımişti. Kapüşonun gölgeleri arasından çıkan o çenenin şekline, adamın elinin silahının kınını okşayışına aşınaydı.

Fakat kartal kabızlı kılıç adamın kemerinden sarkmıyordu.

Aelin boş bir sandalye alıp kart oynayan adamların masasına çekerken müşteri iki adım attı. Aelin masadaki diğer üç kişi ona kaşlarını çatsalar da sandalyeye yerleşip nefes alıp vermeye, kullak kesilmeye odaklandı.

Aelin bunu umursamadı bile.

Göz ucuyla özel muhafızın çenesini ona doğru çevirdiğini fark etti.

Aelin yanındaki adama “Beni de oyuna dâhil edin,” diye mırıldandı. “Hemen.”

“Bir oyunun ortasındayız.”

“O zaman sonraki elde,” dedi Aelin. Aelin rahat bir pozisyon alıp omuzlarını sarkıtırken Chaol Westfall ona doğru baktı.

Arobynn'in müşterisi Chaol'du.

Yoksa Aelin'in eski efendisinden onunla orada buluşma riskine girecek kadar önemli bir şey mi istiyordu?

Aelin uzaklardayken neler olmuştu?

Yüzbaşının dikkati sırtına dikilmişse de Aelin birayla ıslanmış masaya sertçe dizilen kartları izledi. Chaol'un yüzünü görmeyi, o kapüşonun altındaki karanlıkta herhangi bir şey görmeyi diledi. Giysilerine sıçrayan kana rağmen Chaol hiç yara almamış gibiydi.

Göğsüne aylardır sıkıca bağlı olan bir şey gevşedi.

Hayattaydı... Fakat o kan nereden çıkmıştı?

Chaol, Aelin'i tehdit olarak görmemiş olmalıydı. Çünkü sadece yanındakine gitmesini işaret etti. İkisi bara –hayır, barın ötesindeki merdivene– doğru yürüdü. Chaol sakın, rahat bir tavırla yürürken yanındaki kadın endişesini belli edecek kadar gergindi. Neyse ki Chaol kalktığı anda kimse ona doğru bakmamış, yüzbaşı da gözlerini yeniden Aelin'a doğru çevirmemişti.

Aelin yeterince hızlı hareket ettiğinden herhalde Chaol onu tanıyamamıştı. Bu iyiydi. İyi, her ne kadar Aelin, Chaol'u hareket ederken, olduğu yerde dururken, pelerinliyken ya da çıplakken tanıyabilecek olsa da.

İşte Chaol gidiyordu. Merdivenlerden aşağı hiç bakmadan çıkıyordu. Yanındaki kadın ise Aelin'i izlemeye devam ediyordu. Kimdi ki o? Aelin saraydan ayrıldığı anda orada hiç kadın muhafız

DÜNYAYI KASIP KAVURAN CAM ŞATO SERİSİ DÖRDÜNCÜ KİTAP

KARŞINIZDA KENDİ KADERİNİN ŞAMPİYONU CELAENA SARDOTHIEN.

Celaena sevdiği herkesi kaybetti ama küllerinden doğup intikamını almak için krallığa dönmeye yemin etti.

Terrasen'in Kraliçesi Aelin olarak Adarlan'ın başkenti Rifthold'a adım attığında tek amacı büyüüyü yeniden özgür bırakıp hakkı olan tahtı geri almaktır. İntikamını alırken yalnız değil. Adarlan'a gelen Rowan, kalbini kırıp krala isyan ede Chaol, uğruna savaşmak zorunda olduğu Aedion ve kötü bir geçmişi paylaştıkları fahişe Lysandra da ona yardım edecek.

Cam Şato, Karanlık Taç ve Ateşin Vârisi'nden sonra *Gölgeler Kraliçesi* ile Sarah J. Maas yazarlığını ve epik masalını zirveye taşıyor.

New York Times çoksatan listesinin zirvesindeki yazarın bu kitapta yarattığı dünyanın yaratıcılığına ve kusursuzluğuna inanamayacaksınız.

